

RENDEZ-VOUS IN LAPLAND

GERARD DE VILLIERS

RENDEZ-VOUS IN LAPLAND

GERARD DE VILLIERS

Rendez-vous in Lapland

Het ijskoude water spatte met een enorme kracht in Malko's gezicht en spoelde over Mathilde Larsen heen. De Volvo was half ondergedoken in de haven van Bodo en zou snel zinken. 'Hou je aan me vast!' riep Malko. 'We moeten eruit.'

Bij de deur die hij probeerde open te duwen, verscheen een enorme, donkere massa. De Novosibirsk drukte hem klem tegen de kade. Ze konden geen kant op. Mathilde Larsen gilte van angst: 'We verdrinken...'

Ze zaten als ratten in de val.

Gérard de Villiers

Rendez-vous in
Lapland

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Rendez-Vous à Boris Gleb

© 1974 Librairie Plon

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1990 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 904496807 1

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Valeri Leonid Oganian voelde zijn maag samentrekken toen hij de deur van Kaffe Kalinka hoorde opengaan. Zonder zijn lepel los te laten keek hij op en zag een grote Zweed met grijs haar, die op zoek was naar vermaak. De zenuwen van de Rus ontspanden zich en hij slikte zijn hap borsjtsj door. Meteen vertrok zijn gezicht. De roodgekleurde bietensoep smaakte vreselijk. ‘Smerig,’ zei hij. Hij was blij dat hij nu iets anders had om zich druk over te maken. Zijn vrouw Rika, die tegenover hem zat,

glimlachte hem geruststellend, zij het enigszins geforceerd toe en zei met een zachte stem: ‘Binnenkort kun je alle borsjtsj krijgen die je wilt.’

Ze staarde hem verliefd aan. Toch had Valeri Leonid Oganian niets van een Don Juan, met zijn haviksneus, zijn diepliggende ogen en zijn zwarte haardos, een erfenis van zijn Armeense voorouders. Marika, hun dochttertje, dat traag op een stukje vlees zat te kauwen, leek met haar krullende haar op hem. Ze had dezelfde geprononceerde kin.

Het minuscule restaurant ademde rust uit. Het was het enige Russische restaurant in de stad. Het lag aan de Ostertängattan,

een van de kleine, drukke straatjes van Gamla Stan, het kleine eilandje waarop het Koninklijk Paleis lag, in het hart van het oude Stockholm. De specialiteiten, die vaag Russisch aandeden, werden weggespoeld met getapt bier. De donkerrode muren waren behangen met schilderijen van een onbekende Poolse schilder, er klonk zachtjes klassieke muziek en de kleine, roze lampekappen schiepen een intieme, geborgen sfeer. Toch lukte het Valeri Leonid Oganian niet zich te ontspannen. Terwijl hij zijn borsjtsj at, zei hij tegen zichzelf dat hij deze laatste maaltijd in het restaurant van het vliegveld Bromma had moeten

nuttigen. Dat lag veertig kilometer bij Stockholm vandaan, midden in het bos. De Zweden waren fanatiek als het om vervuiling ging. Straks deed je er nog langer over om naar de stad te komen dan om te vliegen. Hij dwong zich zijn smakeloze borsjtsj op te eten en dacht eraan dat hij over drie uur in een DC9 van Scandinavian Airlines zou zitten, onderweg naar Moskou. Daarvandaan zou hij regelrecht naar de Krim gaan, waar het begin oktober nog mooi weer was. Hij had schoon genoeg van de droge hitte in Tel Aviv en de Negevwoestijn. Vijf jaar van zijn leven! Gelukkig had hij Rika en Marika. Zijn vrouw wist alles over hem.

Hij had het haar onthuld toen ze in verwachting was van Marika. Ze was een *sabra*, een in Israël geboren Israëliëse. Toch had ze, toen ze hoorde wie hij werkelijk was, hem niet verstoet, noch hem willen verlaten. Ze had slechts met ernstige stem gezegd: ‘Ik hoop dat niemand er ooit achter komt.’ Later, toen hij haar had uitgelegd dat hij het land waar ze geboren was, moest verlaten, had ze niet geprotesteerd. Nu naderde het eind van zijn beproeving... Maar sinds hij uit Tel Aviv was vertrokken, had hij in levensgevaar verkeerd. Dat gevaar zou pas zijn geweken als hij in Moskou was. Over de tafel heen legde Rika haar hand

op de zijne. Hij keek op en glimlachte. Nu ze vier maanden zwanger was, zag ze er nòg knapper uit. Haar zware borsten, die door haar groene jurk werden omspannen, deden in Valeri Leonid Oganian plotseling een vuur van verlangen ontvlammen dat zijn angst wegvaagde. Iedereen had zich altijd afgevraagd hoe een klein, onopvallend, donker mannetje met een haviksneus, dat er altijd gespannen uitzag, een prachtig, blond schepsel als Rika aan zich kon binden. Het antwoord was eenvoudig. Sinds ze zich aan hem gegeven had, had hij elke dag de liefde met haar bedreven en had hij nooit naar andere vrouwen omgekeken.

‘Vraag om de rekening,’ zei Rika. ‘De kleine is klaar.’

Oganian stak zijn hand op om de chef te roepen. En liet hem weer langzaam zakken. Zijn gezicht stond plotseling gespannen.

Door de deur van Kaffe Kalinka waren juist twee mannen naar binnen gestapt, die gekleed waren in beige regenjassen. De een had rood haar en een roodgevekt gezicht. De ander leek op een Arabier. Ze bleven staan en keken de twee kleine zaaltjes in. Toen vielen hun blikken op de familie Oganian. Meteen liepen ze op hen af. Als oude vrienden pakten ze twee lege stoelen en gingen aan de tafel zitten. Ze

glimlachten op een vreemde, stijve manier. De rode zei met een vlakke stem: ‘Dus je dacht dat we je kwijt waren, Oganian?’ Hij had Hebreeuws gesproken. Zijn ogen waren ijskoud. Oganian probeerde het kloppen van zijn hart in bedwang te houden. Uit de zak van de regenjas van de man met het roodgekleurde gezicht stak voorzichtig de loop van een korte Uzi-mitrailleur naar buiten.

‘Slet! Jij, een *sabra!*’

De man die eruitzag als een Arabier, had bijna zonder zijn lippen te bewegen gesproken.

De ogen van Rika Oganian vulden zich

met tranen. ‘Hij is mijn man,’ mompelde ze. ‘Ik h...’

De man boog over de tafel heen. ‘Je man! Hij is een Russische agent. En jullie wilden naar Rusland vluchten, waarbij jullie informatie meenemen die van vitaal belang is voor Israël.’

Rika Oganian snikte. Haar dochtertje speelde met een stukje brood. De man met het roodgekleurde gezicht schraapte zijn keel, bestudeerde de halflege zaal en keek vervolgens Oganian aan. ‘We kunnen alles nog rechtzetten,’ zei hij op een vriendelijke toon, die een contrast vormde met de toon van zijn kameraad.

‘Morgenochtend vertrekt er een vliegtuig

van El Al naar Tel Aviv. We vertrekken allemaal samen...’

Valeri Leonid Oganian staarde halsstarrig naar het tafellaken. Hij voelde in zijn binnenzak de tickets van Scandinavian Airlines... Hij glimlachte nerveus. Er viel niets recht te zetten. De mannen die tegenover hem zaten achtervolgden hem al sinds zijn plotse vertrek uit Israël. Het waren mannen van de Israëlische geheime dienst. Gevoelloos en onvermurwbaar. Ze kwamen om hem te doden of terug te brengen. Zijn enige kans was tijd te winnen, te proberen de Zweden, die zeer op hun neutraliteit gesteld waren, erbij te betrekken. Ze zouden niet toestaan dat de

Israëlische agenten Oganian zouden vermoorden. Hij probeerde een meegaande trek op zijn gezicht te toveren. ‘Ik begrijp het niet,’ zei hij. ‘Ik ga inderdaad terug naar Rusland. Omdat ik niet meer tegen de psychologische druk in Israël kan.’

Hij had ook Hebreeuws gesproken. Met een zwaar accent. In de ogen van de man met het roodgevlakte gezicht verscheen een uitdrukking van ijskoude spot. ‘Klets geen onzin,’ zei hij, zonder zijn stem te verheffen. ‘Moet ik je codenummer noemen? Je registratienummer van de KGB? Toen je vijf jaar geleden aankwam, zogenaamd als een jood die uit Rusland

vluchtte, vonden we je meteen al verdacht. We hebben je steeds in de gaten gehouden. We hoopten dat je er spijt van zou krijgen dat je je nieuwe vaderland verraadde. Je was tenslotte met iemand van ons getrouwd.'

Oganian wilde antwoorden dat zijn vaderland de Sovjet Unie was, niet Israël, waarheen hij gestuurd was om zijn plicht te vervullen. Hij sloeg zijn ogen neer naar de loop van de kleine mitrailleur. Marika, die zich verveelde, vroeg plotseling: 'Papa, gaan we?'

Rika Oganian dwong zich te glimlachen. 'Dadelijk, schat.'

De Israëlische agent die op een Arabier

leek, boog zich naar Rika Oganian en begon met zijn mond pal voor haar oor op dwingende toon in het Hebreeuws tegen haar te praten. Hij probeerde haar over te halen. Hij legde haar uit welke ramp het overlopen van haar man kon veroorzaken. Ze kon nog terug en zich weer bij Israël aansluiten. Haar man zou misschien zelfs over zijn terugkeer kunnen onderhandelen. Ze probeerde niet te luisteren. Ze trilde. In '67 was ze zelf gemobiliseerd geweest. Ze wist in welk permanent gevaar Israël verkeerde. Maar ze kon de man van wie ze hield niet verraden. 'Ik doe wat Valeri Leonid zegt,' mompelde ze. Ze had ook de mitrailleur gezien en was

bang.

Met een bijna magnetische intensiteit keek Valeri Leonid Oganian de chef aan, die achter de bar bezig was. Als hij nou maar iets in de gaten kreeg! Maar de buitenlanders die zachtjes zaten te praten wekten geenszins zijn wantrouwen.

‘Je moet een beslissing nemen, Oganian,’ zei de man met het rode gezicht plotseling op een dreigender toon.

De chef legde de rekening op de tafel.

Wanhopig probeerde Oganian een manier te vinden om te ontkomen. ‘Wat verwacht u nu van me?’ vroeg hij op toegeeflijke toon.

De man met de rode vlekken leek zich

onmerkbaar te ontspannen. ‘We hebben een auto,’ legde hij uit. ‘Hij staat bij het Koninklijk Paleis. Jullie komen alle drie in de ambassade slapen en morgen vertrekken jullie naar Tel Aviv. Als je meewerkt, word je zelfs niet gearresteerd.’ Valeri Leonid Oganian wist wat dat inhield: de namen onthullen van zijn vrienden die in Israël geïnfiltreerd waren. Geen sprake van! Als Rika en Marika er niet geweest waren, had hij de twee Israëliërs in hun gezicht uitgelachen. ‘Laat mijn vrouw en dochter gaan,’ stelde hij voor, ‘dan ga ik met u mee.’ De man met de rode vlekken glimlachte vermoeid. ‘Je denkt toch niet dat we gek

zijn, Oganian?’

De vrouw en het kind waren hun beste garantie. Wanneer zij veilig waren, weerhield niets Valeri Leonid Oganian ervan te proberen te vluchten of zelfmoord te plegen.

De chef bracht het wisselgeld terug.

Oganian wist dat als hij weerstand bood, de twee Israëliërs hem ter plekke zouden neerschieten. Ze konden niet anders. Hij zou hetzelfde hebben gedaan. ‘Ik ga met u mee,’ zei hij plotseling.

Rika keek hem verrast aan, maar zei niets.

De twee Israëlische agenten lieten ook niets blijken. Zolang Valeri Leonid Oganian niet in de Boeing van El Al naar

Tel Aviv zat, was hun opdracht niet beëindigd. Ze stonden op, ieder aan een kant van Oganian.

‘Loop jij voorop, Yarik,’ zei de man met de rode vlekken.

Langzaam liepen ze met hun vijven door de smalle, hobbelige Ostertängattan, in de richting van Kung Slottet, het Koninklijk Paleis. Door de smalle dwarsstraatjes zagen ze de grote, witte driemaster liggen, die aan de Skepssbronkade lag aangemeerd.

In gedachten verzonken zag Valeri Leonid Oganian de kunstwinkeltjes, de woninginrichtingszaken en de antiquairs

voorbijglijden. Er viel nog genoeg te zien in het oude Stockholm.

Ze kwamen uit op de Slottsbacken, de esplanade tegenover het Koninklijk Paleis. Het stond er vol met touringcars en auto's, die nors bewaakt werden door parkeerwachters die gekleed waren in grijze jassen en bontmutsen droegen. Oganian stak zijn hand in zijn zak en hield hem daar. Meteen deed de man met de rode vlekken een stap opzij en richtte zijn mitrailleur op Oganian. Deze hield zijn hand in zijn zak. Hij omklemde de kolf van een kleine automatische .32. Hij liet hem los en haalde met een natuurlijke beweging zijn hand weer te voorschijn.

Meteen verdween de loop van de Uzi. De volgende keer zou de Israëliër minder op zijn hoede zijn, zei Oganian tegen zichzelf.

Marika kwam moeilijk vooruit op de ongelijke straatstenen. Ze gingen nog langzamer lopen.

‘De auto staat rechts,’ zei Yarik.

Valeri Leonid Oganian zag een zwarte, slordig geparkeerde Mercedes staan. De twee agenten draaiden nu hun rug naar hen toe. Wanhopig zocht hij naar een kans. Yarik had zijn hand al op de greep van het portier gelegd. Plotseling barstte er een hels kabaal van bekkens en trompetten achter hen los. De kleine

Marika begon te roepen en trok aan de arm van haar moeder.

Plotseling kreeg Oganian een idee. 'Ik heb haar beloofd dat we naar het wisselen van de wacht zouden kijken,' zei hij. 'Kunnen we er niet even heen gaan?'

Yarik aarzelde enkele seconden. Toen besloot hij het spel mee te spelen. 'Niet te lang,' zei hij.

Ze liepen terug naar de hoofdingang van het Koninklijk Paleis. Het hart van Valeri Leonid Oganian ging als een waanzinnige tekeer. Hij pakte de hand van zijn vrouw en kneep er uit alle macht in, om haar duidelijk te maken dat er iets zou gebeuren. Op het plein voor het paleis

stond het vast vol met soldaten en agenten. Ze kneep terug. Zwijgend en kalm kwamen de twee Israëlische agenten naast hen staan. Weer stak Oganian zijn hand in zijn zak. Weer deed de man met de rode vlekken een stap opzij, maar nu iets minder fel.

De herrie van de militaire muziek was oorverdovend. Een afdeling van het Zweedse leger werkte achter het hek van het paleis het programma af. Dit ging gedeeltelijk verborgen achter een dichte haag van mensen. Marika gilte van plezier en trok haar moeder naar voren. Ze werkten zich tussen de nieuwsgierigen door. Valeri Leonid Oganian kwam

vooraan uit en riep het bijna uit van plezier. Twee meter bij hem vandaan stond een grote, in het blauw geklede politieagent. De bekkens maakten een enorm kabaal. De toeristen maakten foto's. Valeri Leonid Oganian, die zijn hand nog steeds in zijn zak had, schoof voorzichtig de veiligheidspal van zijn automatische .32 opzij. De zenuwachtige stem van Yarik fluisterde in zijn oor: 'Zo is het genoeg. We gaan.'

Hij had de agent ook gezien. Hij speelde met vuur.

Oganian boog naar voren en zei in het oor van zijn vrouw: 'Ren met Marika naar de soldaten.'

Hij draaide zich om, zijn pistool half uit zijn zak getrokken, terwijl Rika naar voren stormde. De man met de rode vlekken keerde zich plotseling om, met bleek weggetrokken lippen. ‘Idioot!’ zei hij in het Hebreeuws.

Het zwarte uiteinde van de loop van de Uzi kwam uit de regenjas te voorschijn voordat Valeri kon schieten. Op dat moment liet Marika, die zag dat haar vader niet achter hen aan kwam, haar moeder los en rende naar Oganian toe. De droge knallen van de Uzi gingen verloren in de herrie van de bekkens. De kleine Marika leek door een onzichtbare hand tegen de benen van haar vader geworpen

te worden. Ze slaakte een kreetje, waarna haar gezicht verstrakte. Een van de kogels van de Uzi had haar midden in haar gezicht geraakt.

De blonde, gebaarde, Zweedse politieagent draaide zich onmiddellijk om en zag het bloed op het voorhoofd van het meisje, dat nu op de grond lag, de loop van een wapen die uit een regenjas stak en het kleine, zwarte pistool in de hand van Valeri Leonid Oganian. Het duurde enkele seconden voordat hij beseftte wat voor drama er zich had afgespeeld.

Hij vloekte en maakte koortsachtig zijn Luger los. De man met de rode vlekken staarde versuft, met toegeknepen keel naar

Marika, die bewegingloos op de grond lag. Valeri Leonid Oganian stak zijn wapen weg en liet zich met een woeste kreet op zijn knieën naast zijn dochter op de grond vallen. Gevolgd door een waanzinnig gegil van Rika.

De Rus schoof zachtjes zijn hand onder het achterhoofd van zijn dochter, om haar hoofd te ondersteunen. Zijn hart bleef stilstaan. Haar achterhoofd was nog slechts een massa versplinterd bot. Hij trok zijn hand terug en keek naar zijn bebloede vingers.

Marika was op slag gedood. Met een van verdriet verwrongen gezicht keek hij op naar de rode Israëliër. 'Schoft!' brulde hij.

‘Vuile schoft, je hebt haar vermoord!’

Hij sloeg zijn armen om het kleine, levenloze lichaam.

De Israëliër had wel tien keer de tijd om hem neer te schieten en daarna op de Zweedse politieagent te schieten. Maar hij was ook geschokt. Toen de blonde agent zijn Luger op hem richtte, haalde hij langzaam zijn handen uit zijn zakken. De loop van de Uzi wees een klein eindje uit de zak van de regenjas.

Yarik, de tweede agent, was in de menigte verdwenen. Hij zou zijn missie voortzetten. Valeri Leonid Oganian mocht de Sovjet Unie niet bereiken. Tot geen enkele prijs. Hij beschikte over

inlichtingen die voor Israël van vitaal belang waren. Waaronder allereerst de reden waarom de Russen plotseling een ‘slapende’ agent, die goed in Israël gestationeerd zat en kennelijk geen argwaan wekte, hadden teruggeroepen. Nieuwsgierigen drongen rond de rode man op en scholden hem uit in een taal die hij niet verstond. Hij sloeg zijn ogen neer en keek zo normaal mogelijk. In een Latijns of oosters land zouden ze allang bezig zijn geweest hem te lynchen... Zijn blik viel op het krijtwitte, leeggebloede en met bloed bevlekte gezicht van het meisje. Hij kon wel huilen. Zelf had hij ook een blond dochtertje van twee jaar oud.

De agent drukte de loop van zijn Luger krachtig in zijn buik en blies op zijn fluitje. De rode Israëliër dwong zich te denken aan de meisjes van een kibboets die verkracht, gemarteld en levend verbrand waren door de leden van een Syrisch commando...

Het was oorlog. Zelfs in Scandinavië, duizenden kilometers bij Israël vandaan. Maar voor hem was de oorlog voorbij...

Oganian probeerde met droge ogen zijn trillende lichaam in bedwang te houden. Zijn blik kruiste die van zijn vrouw en hij stamelde: 'Het spijt me, Marika, het is mijn schuld.'

In zijn verwarring had hij haar met de naam van zijn dochter aangesproken. Met een gezicht getekend door verdriet drukte Rika zich tegen hem aan en zei niets. Ze was zo geschokt dat ze het allemaal nog niet kon bevatten.

Uiteindelijk drong de dreiging van de Israëlische agent weer tot hem door. Met een bovenmenselijke inspanning vermande hij zich. Niemand kon nog iets voor Marika doen. Hij was door de KGB geconditioneerd zijn missie altijd voor te laten gaan boven persoonlijke gevoelens. Hoe dan ook...

Hij boog zijn hoofd naar dat van Rika en fluisterde in haar oor: 'We moeten hier

weg.'

Heel het lichaam van de jonge vrouw schokte.

Haar dode dochter midden tussen de nieuwsgierigen achterlaten! Dat was onmogelijk. Ze schudde haar hoofd, zonder overeind te komen. Valeri Leonid Oganian drong aan en sprak gehaast in het Hebreeuws tegen haar. Hij legde uit dat als ze zich door de politie lieten meenemen, de Israëliërs hun spoor gemakkelijk zouden terugvinden. Ze zouden gedood worden. De Israëliërs hadden medestanders bij de Zweedse overheid.

Rika Oganian wist dat haar man gelijk

had. Met een enorme krachtsinspanning keek ze naar haar dochtertje, dat leek te slapen. Ze zou haar nooit meer terugzien. Nooit. Ze liet zich door haar man meentrekken. Agenten, die het niet begrepen, versperden hun de weg. De parade was afgelopen, de menigte verspreidde zich.

‘Is dat uw dochter?’ vroeg een agent hun in het Engels. ‘Wat is er gebeurd?’

Oganian schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Vast een of andere gek...’

Besluiteloos keek de agent hem verrast aan. ‘Maar ik dacht dat u ook gewapend was.’

Rika Oganian slaakte plotseling een

schelle kreet en klemde zich schokkend van het huilen aan haar man vast. Deze vroeg de agent op smekende toon: ‘Mijn vrouw! Laat u me mijn vrouw naar de auto brengen. Ik leg het u dadelijk wel uit.’ Zonder te wachten drong hij door het groepje geschokte agenten heen. Ze hadden nog nooit een meisje van vier gezien dat gedood was door een kogel die haar in het gezicht had getroffen.

Rika ondersteunend haastte Valeri Leonid Oganian zich weg. Zijn gehuurde Volvo stond vijftig meter bij het Koninklijk Paleis vandaan. Ze legden de laatste meters rennend af. Hij liet Rika instappen en reed meteen weg. Tranen vertroebelden

zijn zicht. Rika lag zachtjes te kermen. Valeri Leonid Oganian stak het plein over, naar het verkeerslicht op de Skeppsbronkade en sloeg linksaf. Hij reed voorbij de rijen auto's die stonden te wachten om over de brug naar het centrum te rijden. Het zou niet lang duren voordat de agenten in actie kwamen. Het had geen zin om naar het vliegveld te gaan.

Hij kon het wel uitgillen van verdriet. Rika lag in elkaar gerold op de bank en dacht aan haar dochtertje, dat dood op het wegdek voor het Koninklijk Paleis lag. Als ze niet de baby had gehad die ze al in haar buik voelde, was ze er gebleven, open en

bloot voor de kogels van de Israëlische agenten.

‘Waar gaan we heen?’ stamelde ze.

Valeri Leonid Oganian dwong zich zijn stem beheerst te laten klinken. ‘We vertrekken langs een andere weg.’

Hij kwam uit op de Sveavägen, de grote noord-zuid-ader door Stockholm. Door de ramen van de auto zag Rika de dierenwinkel waar ze de vorige dag met Marika waren geweest. De ara die het kleine meisje zo leuk had gevonden, stond nog in de etalage.

Rika gilte van verdriet en kroop nog verder in elkaar.

Malko rilde in de ijskoude wind die door de straatjes van Gamla Stan blies. Hij had er spijt van dat hij zijn alpacakostuum niet had verruild voor iets warmers. Het was acht uur en de oude stad was bijna verlaten. Zweden gingen vroeg naar bed. Hij kwam aan op de hoek van de Lilla Nygattan. Daar had hij afgesproken. Van buiten leek de Stompen op een Ierse pub, met zijn bruine voorgevel en de doffe ramen, die vol affiches van rond 1900 hingen. De ingang lag in de zijstraat. Een jonge Zweed in spijkerbroek maakte

Malko meteen twintig kronen afhandig, voordat hij hem een waar menselijk magma binnenduwde. Het was er om te stikken zo heet! Op een klein podium zat een band plichtmatig jazz-klassiekers te spelen, begeleid door het handgeklap van de aanwezigen. Ongeveer tweehonderd jongeren van alle vier de seksen zaten vrolijk in een ruimte gepropt die voor vijftig man bedoeld was. De meesten stonden, met een glas bier in de hand, als sardientjes in een blik tegen de bar aan gedrukt of zaten om de spaarzame tafeltjes. De Stompen was de enige enigszins alternatieve bar van Stockholm. Je hoorde er evenveel Engels als Zweeds

praten.

Door een beweging in de menigte werd hij tegen een blondine met vlasblond haar aan gedrukt.

Plotseling voelde hij zich misplaatst tussen al deze jongeren. Deze kroeg deed hem aan zijn jeugd denken. Het was dezelfde muziek, hetzelfde enthousiasme.

Hij dacht aan zijn kasteel in Liezen, dat hij weer eens achter had moeten laten, waarbij hij de zorg over het dak van de noordelijke vleugel, dat voor de eerste sneeuw gerepareerd moest zijn, aan zijn verloofde Alexandra had overgelaten.

De jonge vrouw had een feest gemaakt van hun laatste avond. Ze had uit Parijs een

heerlijk uitdagende jurk van Dior laten komen, die ze Malko pas op het laatste moment getoond had. Een soort zwarte kokerjurk van zijdeachtige jersey die als een handschoen op haar huid geplakt zat, met een schuine split die haar welvende, in zwart gestoken benen onthuld had. Ze hadden hun laatste maaltijd volstaan met een blik kaviaar, overspoeld met Dom Pérignon en Laika-wodka, die ze in de bibliotheek hadden genuttigd. Alsof ze het expres deed, spleet Alexandra's jurk elke keer langs haar dijen open als ze naar voren boog om haar glas te pakken. Uit een soort sadistisch genoegen van de ontwerper, kwamen de twee panden net

ter hoogte van haar venusheuvel samen. Malko was slechts tot twee derde van de kaviaar gekomen. Toen Alexandra was opgestaan om een plaat te verwisselen, was hij achter haar aan gegaan en had hij haar met haar rug tegen de muur gedrukt. Zijn spanning, die er spectaculair uitzag onder de dunne stof van zijn smoking, kon Alexandra niet ontgaan zijn.

Malko had meteen ontdekt dat Alexandra onder haar jurk slechts uiterst fijne kousen droeg, die werden opgehouden door lange, dunne, ouderwets aandoende, zwarte jarretels.

Vol plezier had ze haar benen gespreid, zodat hij haar kon nemen, met haar hoofd

tegen de Encyclopedia Britannica gedrukt. Met gesloten ogen had hij zich in haar geleeigd. De soepele stof was terug op zijn plaats gegleden toen Alexandra weer op de fluwelen bank was gaan zitten. Verrast en enigszins buiten adem hadden ze ontdekt dat er op de laktafel een fles Gaston de Lagrange cognac en koffie stond. Elko Krisantem was binnen geweest.

Alexandra had niet gereageerd. In haar wereld telden bedienden nog minder dan het meubilair. Dat de Turkse huismeester van Malko haar gezien had, terwijl zijn meester haar in een hoek van de kamer, tegen de lambrizing aan, nam, stoorde

haar in het geheel niet...

Een grote, dorstige Zweed verstoorde plotseling Malko's dromen. Deze probeerde zijn ergernis te verbergen.

Alexandra zou op hem wachten. Hij hield er niet van haar in zijn missies te betrekken. Eén keer was genoeg geweest...[1](#)

Als hij aan Alexandra dacht, verlangde hij naar een vrouw. Helaas, hij werd slechts omgeven door puistige studenten. De Zweden exporteerden zeker al hun mooie meisjes. Maar het werd ook tijd dat hij eens aan het werk ging.

Hij boog zich over de bar heen en riep, om het lawaai te overstemmen, naar een

van de barmannen: ‘Kent u Olaf, de schilder?’

De barman wees naar de band. ‘Dat is die daar, op de grond.’

Malko zag een hippie met lang, krullend haar, gekleed in een spijkerbroek en een zeemanstrui, met een lang, treurig paardegezicht. Dit was de informant die hem bij zijn opdracht moest helpen.

Malko dronk zijn glas bier leeg en ging naar Olaf toe, letterlijk over de toeschouwers heen kruipend, die op de grond zaten. De jonge Zweed, die geheel opging in zijn muzikale extase, leek in de verste verte niet op iemand van de CIA. Toen Malko hem zacht op zijn schouder

tikte, schrok hij verbouwereerd op. De rekruten van de CIA werden er niet beter op... Malko verwachtte bijna dat hij ging hinniken.

Hij boog zich naar zijn oor en riep over de herrie van de muziek heen: 'Ik ben een vriend van John.'

De hippie leek het niet te snappen. Hij bleef naar de band kijken. 'Wat wil je?' vroeg hij.

De muren van de Stompen trilden onder een drumsolo. Kwaad legde Malko uit: 'Met je praten. Buiten. Ik ben de man op wie je zit te wachten.'

Nu leek de hippie het te begrijpen. Met tegenzin kwam hij overeind en volgde

Malko naar de uitgang. Zijn plaats werd meteen ingenomen door twee meisjes. Na de herrie in de Stompen leken de koude lucht en de stilte wel een godsgeschenk. Malko en Olaf liepen een eindje door de straat, die omhoog leidde. De jonge Zweed leek slecht op zijn gemak te zijn.